

Cuprins

Gemenii	5
Potcoavele	13
4 ani și 7 luni	21
Delfinul	31
Doamna T	39
Măgarul	49
Balerina	59
Orhideei 17	69
Vița de vie	81
Fiul asinei	89
Aripile gunoierului	101
Arek	119

Gemenii

Vorbea cu mine, dar nu mă puteam concentra la ceea ce-mi zicea. Avea cei mai galbeni dinți pe care-i văzusem vreodată! De fapt, erau chiar portocalii.

- Deci, se poate? am auzit ca prin vis.

- Ăăă... , puteți să repetați, vă rog, întrebarea? m-am scuzat. S-a încruntat și mustățile au început să-i tremure.

- Vreau să știu dacă mă puteți angaja.

- De ce aveți dinții atât de galbeni? mi-a scăpat întrebarea care mă frământa de când începuse să vorbească.

A sărit pe biroul la care lucram.

- Pentru că sunt castor!! Iar castorii așa au dinții, ca să fie rezistenți. Uite, vezi?

Mi-a smuls creionul din mână și, până să mă dezmeticesc, jumătate din el dispăruse.

Ce e drept, era perfect ascuțit.

- Aș putea să vă ascut creioanele, mi-a zâmbit.

Zâmbetul lui ar fi înmuiat inima oricui, dar nu și pe a mea. Aveam o groază de treabă. În mai puțin de o oră, un client foarte pretențios urma să vină pentru a-i prezenta planul unei

case pe care o proiectam pentru el.

- Am destule ascuțitori, i-am răspuns sec.

A clipit de câteva ori din ochii lui rotunzi și a plonjat în coșul cu hârtii de reciclat.

În câteva secunde, totul era mărunțit.

S-a întors iar pe birou, scuturându-și blana de câteva fire de hârtie.

- Impresionant, dar am un tocător de hârtie, i-am zis rece. Am apucat să văd o sclipire în ochii lui.

În alte câteva secunde, biroul meu de lemn masiv avea toate colțurile rotunjite.

- Acum nu te vei... nu te vei mai lovi în colțuri! mi-a zis cu greu, scuipând câteva fire de rumeguș.

Am pipăit uluit colțurile perfect netezite ale biroului.

- Oprește-te! i-am strigat. Nu vreau să-mi mai arăți nimic! Nu înțelegi că nu vreau să angajez pe nimeni, fie el om sau castor?

- Asta până acum, pentru că nu știai cât de folositor este un castor. Aș putea să fiu secretarul tău. Când apare un pericol, te avertizez, bătând din coadă.

A făcut imediat o demonstrație, lovind biroul cu coada lui ca o lopată.

De-abia am reușit să prind ceașca de cafea înainte de a se vărsa pe schițele la care lucram.

- De ce ții atât de mult să te angajez?

Pe de o parte, eram nervos, dar, pe de altă parte, mă amuza încăpățânarea lui.

S-a ridicat pe picioarele din spate și mi-a făcut semn cu lăbuța să mă apropiu.

M-am aplecat cu teamă.

Nu știam cum ar putea miroși un castor.

- Poți să ții un secret? mi-a șoptit.

În mod surprinzător, mirosea a vanilie.

- Da, i-am răspuns tot în șoaptă. Dar de ce miroși a vanilie?

- Of, așa miros castorii, lasă asta! Am nevoie de bani ca să cumpăr un telescop.

- Un telescop?!

- Mai încet! m-a lovit el cu lăbuța peste mână. Este pentru tatăl meu. O poveste mai lungă...

M-am uitat la ceas.

Nu se întâmplă des ca un castor să aibă nevoie de un telescop.

Trebuia să aflu povestea.

- Acum câțiva ani, ne-am născut eu și fratele meu geamăn, însă el s-a dus... a plecat pe steaua lui, pe care o cheamă Pollux, la fel ca pe el. Steaua mea este Castor.

- Deci, pe tine te cheamă Castor? l-am intrerupt.

- Da, ca pe steaua mea. Castor și Pollux sunt cele mai strălucitoare stele din constelația Gemenii. Pollux strălucește mai tare decât Castor pentru că fratele meu a ajuns deja acolo și a făcut un foc mare ca să-l vedem mai bine.

- Cine ți-a zis toate astea?

- Tatăl meu. Cunoaște bine stelele. Mi-a spus că Dumnezeu ne trimite, atunci când vine vremea, pe fiecare pe câte o stea.

Am sărit de pe scaun și m-am dus la bibliotecă. Am scos un atlas gros în care erau trecute toate constelațiile.

- Adică fratele tău este aici?!

Am deschis la constelația Gemenii.

Arată ca doi omuleți care se țin de mână.

Pollux și Castor sunt capetele lor.

Ochii i s-au mărit.

A atins ușor steaua Pollux.

- Da, aici. Tata mi-o arăta în fiecare seară pe cer. Îmi dai mie foaia asta?

Am rupt pagina fără să stau pe gânduri, deși țin foarte mult la cărțile mele.

- Mulțumesc! Vezi, aici va pleca tata, iar aici mama.

Stelele pe care mi le-a arătat erau inimile celor doi omuleți din constelație.

- Totuși, nu înțeleg la ce-ți trebuie telescopul.

A oftat și s-a uitat lung în ochii mei.

- Tata de-abia mai vede. Zice că probabil se apropie ceasul ca să plece la steaua lui. Cum o va găsi dacă nu o vede?

Soneria de la ușă a început să sune.

- Repede! Treci în dulap! Să nu scoți niciun sunet până nu te scot de aici!

După plecarea clientului, l-am scos iar pe birou.

- Poate că tatăl tău trebuie doar să meargă la un doctor, i-am zis.

- Deci, tot nu vrei să mă angajezi. Cum voi putea să-i cumpăr un telescop?

Mustățile îi atârnau pleoștite.

- Îți voi cumpăra eu un telescop dacă este nevoie. Acum voiam să-ți propun să-l ducem pe tatăl tău la un veterinar.

Sunt în mașină și mă întorc de la veterinar.

Pe bancheta din spate am trei castori mirosind a vanilie. Nu va fi nevoie să mai folosesc odorizant de mașină pentru multă vreme.

Alături de Castor sunt părinții lui. Când i-am luat de la râu, s-au bucurat, aflând pentru ce venisem.

– Sunt Tau Geminorum, s-a prezentat tatăl. Îmi poți spune Tau.

Și-a ridicat nasul în vânt și m-a mirosit. Nu i-am putut citi în ochi aprecierea pentru că îi ținea aproape închiși.

– Iar eu sunt Upsilon Geminorum, mi-a întins delicat lăbuța mama lui Castor. Îmi poți spune Upsilon.

Părinții lui Castor luaseră numele stelelor aflate în inimile omuleților din constelație.

S-a dovedit că Tau era sănătos tun. Avea doar o iritație la ochi. Și-a revenit imediat cu niște picături.

Opresc mașina lângă râu.

S-a lăsat deja întunericul.

– Rămâi cu noi să privim stelele, zice Tau.

Stăm întinși pe iarbă cu fața la cer.

Îmi trece prin minte că ar fi trebuit să lucrez la schițe, dar alung repede gândul.

– Îți vom fi recunoscători toată viața, îmi șoptește Tau.

– Nu este nevoie, dacă nu era Castor...

Tau sare în picioare ca un arc și se apleacă deasupra capului meu.

- Ba este nevoie de recunoștință! Cu fiecare gând bun al nostru care se va naște pentru tine, te vom aduce în inima noastră. Iar tu, văzând recunoștința noastră, vei zice: „Uite, ce castori recunoscători pentru micul gest pe care l-am făcut pentru ei! Se gândesc la mine”. Iar gândul ăsta te va face bucuros și recunoscător și ne vei aduce în inima ta.

Îl privesc uimit.

Primul lucru pe care l-am făcut în dimineața asta înainte de a mă da jos din pat a fost să-i dau un mesaj tatălui meu:

„Îți mulțumesc pentru tot. De multe ori m-am purtat de parcă mi s-ar fi convenit și nu ți-am mulțumit. Iartă-mă!”

Mesajul din partea lui sosește aproape instantaneu.

„Ai pățit ceva?”

Râd și îi răspund:

„Sunt bine, doar am privit aseară cerul mai mult și mi s-a făcut dor.”

Nu-i pot spune și despre Castor, Tau, Upsilon și Pollux.

Sar din pat și deschid geamul. Mă simt atât de ușor. Asta până când ochii îmi cad pe gardul meu de lemn.

Tot ce putuse fi ascuțit, fusese ascuțit.

- Îți place?

De sub geam îmi zâmbește Castor.